

disputant, an nempe calor sit extra nos in igne, an dentur colores veri; quæ dissensiones, ambiguitate vocabulorum evoluta, facile solvuntur. Vel enim sumitur vocabulum caloris pro illa sensatione, quam ad ignem accedentes habemus, atque sic temerarium foret dicere, in corpore esse calorem: vel pro eo quod in igne est, & in nobis excitat sensationem caloris, quo casu admitti potest, esse in corporibus etiam calorem. Satiùs tamen foret, ad confusionem evitandam, caloris nomen ad solam sensationem restringi, atque id, quod extra nos est, ardoris vel alio quopiam vocabulo insigniri. Persæpe enim homines falluntur, sibi persuadentes, in corporibus extra nos positis simile quid esse sensationibus nostris, dum res plures in se disjunctissimas, tanquam connexas intuentur, ac pro similibus vel iisdem habent, occasione nominis quo communiter exprimi solent. In coloribus itidem duo confundi solent, id quod in externis peragitur corporibus, & sensatio, quæ in nobis per lumen varie reflexum suscitatur. Quando de dolore sermo est, in eo magis cauti sunt, quod id nomen igni adurenti vel acui pungenti adscribere nolint, ambigue tamen satis loquuntur, dum manus vel pedes dolere asserunt. Nimirum ita confunditur motus temperamento & constitutioni nostræ contrarius qui est in corpore, cum vivido doloris sensu qui est cogitatio, & in animo nostro.

§. XVII. Quamvis vero *vocabula*, si seorsim spectentur, omnium confessione dubiæ sint vel non determinatæ significationis, largimur tamen, ex ipso *contextu* & *rei consideratione* de plurimarum vocum significationibus sedulo & attento lectori constare. At vero sæpe nobis suboriuntur illæ tantummodo notiones, quas olim ex rerum, de quibus